

TRETJA MASKA

To, kar ti bom povedala ... Tega ne ve nihče. Tega si nihče ne želi slišati. Ta različica bo najbolj kruta in najbolj pristna.

Kar se je zgodilo meni, bi se lahko komurkoli. Moja zgodba je stara kot človeštvo. Tudi tebi bi se lahko zgodilo. Nihče se zavestno ne odloči postati protagonist take zgodbe.

Ime mi je Diana, sem nizke postave, nimam smisla za modo, sem sramežljiva, neumna in morilka. Za vse to obstajajo dokazi.

Nočem, da mi oprustiš. Prav tako nočem, da me pomiluješ.

Samo za trenutek se postavi v mojo kožo.

Pokazala ti bom del sebe, ki ga nihče ne pozna, ki ga nihče noče poznati.

Tisti del, ki se skriva pod tretjo masko.

Naj te opozorim: ne bo prijetno.

Najprej moram spregovoriti o bolečini. O bolečini, ki spreminja. Ki te spremeni. Ki spremeni vse. S sto pomnožite najhujšo bolečino, ki ste jo kdajkoli doživeli. Predstavljajte si bolečino na meji znosnega. Bolečino, ki te lahko ubije. Nihče mi ni nikoli povedal, da takšna bolečina obstaja.

Začelo se je v času kosila. Sedela sem na postelji, nič nisem počela. V tistih dneh mi ni bilo do ničesar, samo um-

reti sem si želela. Ni se mi ljubilo risati (to je bilo res ne- navadno). Čutila sem, da nočem nikoli več zapustiti sobe. Jedla sem čips, kar iz vrečke. Ko sem začutila prvi krč, mi je padla iz rok in čips se je raztresel pod posteljo.

Tako zelo me je bolelo, da nisem mogla niti dihati. V glavi sem imela samo eno misel: naj se že konča, naj se že konča, naj se že konča ... Ampak nisem vedela, kaj naj naredim, da bi se. Nisem vedela, ali sploh lahko kaj naredim. Nisem vedela, ali umiram.

Spustila sem rolete, da ni bilo niti reže. Nisem hotela, da bi me kdo videl. Sosed iz bloka nasproti našega je bil na balkonu, kot vedno, kadil je in vohunil, v natikačih in kratkih hlačah, brez majice, kot vedno. Ogaben je.

Vročina me je ubijala. Bilo je sredi avgusta. Slekla sem si hlače, majico, spodnjice. Usedla sem se na tla. Hladne ploščice so mi bolečine malo olajšale, ampak samo na začetku. Potem ne več. Potem so postajale bolj in bolj nevzdržne. Nisem vedela, da je to normalno, mislila sem, da umiram.

Tla so bila vse bolj umazana. Šla sem po brisače. Vicky ne prenese umazanije. Pomislila sem, da če me ne bo ubila bolečina, me bo pa Vicky. Brisače sem pogrnila po tleh. Na koncu so bile zasvinjane. Kri, nekakšna umazana voda, še druge nagnusne zadeve, črne, zelenkaste. Vse to je prišlo iz mojega telesa. Mojega okroglega telesa, okroglega kot planet, ki lebdi v vesolju.

Zaklenila sem se v sobo. S hrbtom sem se naslonila na omaro. Od tam se je razsuti čips zdel živ, kot da bi se mi koščki približevali. Prisežem, da sem v nekem trenutku verjela, da se premikajo. Dolgo je trajalo, ne vem, kako dolgo. Par ur? Tri? Ne vem, izgubila sem občutek za čas. Prestrašilo me je dejstvo, da sem bila sposobna prenesti toliko. Da nisem umrla. Čips je končno obmiroval. Zdaj je bil spet samo raztreseni čips, morala sem ga pobrati. Če bi se vrnila Vicky in ga videla na tleh, bi mi namenila nekaj groznih be-

sed. Ampak mogoče se Vicky ne bi vrnila. Poleti je pogosto prespala kje drugje, v kakšnem obalnem mestecu. Pravi, da zaradi službe, ampak v resnici obožuje zgodnja jutra na plaži, sonce, ležanje na mivki. Niste videli, kako je zagorela? Težava je bila v tem, da mi ni nikoli povedala, ali se bo vrnila ali ne. In jaz sem vedno trepetala, da se bo nenadoma pojavila. Ko sem slišala škrtanje ključa v ključavnici in škripanje vhodnih vrat, mi je srce vedno podivjalo od strahu.

Ko sem vstala, da bi pometla čips, sem drhtela. Zgrozila sem se, ko sem videla vso tisto umazanijo. Brisače so bile ogabne. Hitro sem jih pobrala in odnesla v pralni stroj. Opazila sem, da krvavim. Ustrašila sem se. Potrebovala sem nekaj, da krvavenje ustavim. Šla sem v kopalnico, se umila, si oblekla sveže spodnjice in vstavila vložek. Za brisače sem izbrala kratek program, ampak z vročo vodo. Šestdeset stopinj. »Kri se spere samo z vročo vodo,« vedno pravi Vicky. Usedla sem se pred pralni stroj in gledala, kako se brisače vrtijo in vrtijo. Bila sem izmučena. Nisem mogla razmišljati. Medtem ko so se brisače vrtele, sem zaspala.

Zbudila sem se vsa prestrašena. Se je Vicky že vrnila? Bilo je pozno (skoraj že noč). Pralni stroj je že zdavnaj opral. Brisače sem obesila zunaj, pobrala čips pod posteljo, zlila pošteno količino belila v vedro in prebrisala vse do zadnjega kotička. V kotu, na plastični vrečki, je ležala ona in spuščala čudne glasove. Prišla je iz mene. Nisem prepričana, ali se je še premikala, vem pa, da se prej je. Prej. Pred koliko časa? Čips sem vrgla v vrečko. Nihče mi ne verjame, ampak res nisem hotela gledati. Nisem mogla. Nisem imela moči. Iz omare sem vzela majico, prvo, ki sem jo zagrabila, in jo zavila vanjo. Ko sem jo zavijala, sem razmišljala: „Da je ne bo zeblo.“ Sama sem bila premražena, spreletaval me je drget. Samo pomiriti sem se hotela, pozabiti na vse skupaj, spati in se naslednjega jutra zbuditi kot po navadi. Brez bolečin, brez krvi, brez drgetanja, brez strahu, brez trebuha,

brez hčerke. In da se Vicky še ne bi vrnila, prosim, naj se še ne vrne.

Sedla sem na tla in opazovala vrečko. Tudi ta se je premikala, tako kot prej koščki čipsa pod posteljo. Stanovanje je bila pogreznjeno v tišino. Tako sem sedela nekaj časa, ne vem, kako dolgo. Četudi si razbijam glavo, ne vem, koliko časa je minilo. Čeprav me sprašujejo, se ne spomnim. Vse dokler se nisem nehala tresti, ja. Nisem mogla normalno dihati. Imela sem občutek, da se dušim. Nisem vedela, kaj naj bi storila. Nič nisem mogla. Nisem imela pojma. Nenadoma se mi je zazdelo, da se vse tisto sploh ni dogajalo meni.

Odnescila sem smeti. Zunaj je bilo mrzlo, vsaj tako se mi je zdelo, čeprav je bil avgust. Vrečko sem odvrгла v isti kontejner kot vedno. Ko sem se vrnila domov, sem si umila roke. S pogledom sem preletela stanovanje, da bi preverila, ali je vse čisto in na svojem mestu. Pojedla sem jogurt, odškrnila okno, saj je bilo čudno videti vse tako zaprto, nato pa sem šla v posteljo. Takoj sem zaspala, ampak mučila me je huda mora.

Od tiste noči se mora ves čas ponavlja.

Ničesar nisem vedela. Vsi se čudijo, ko jim povem. Nisem vedela, kaj se bo zgodilo niti kaj se dogaja. V šoli smo imeli nekaj ur spolne vzgoje, ampak nisem preveč pozorno poslušala. Nikoli nisem pozorno poslušala. Neko sranje o semenčicah in jajčecu. Pa tisto o kondomih in da morata biti oba za. O erogenih conah pri fantih in pri puncah. Vedno eno in isto. Dolgočasno je, nikogar ne zanima. Poleg tega pa ... Zakaj bi nekdo kot jaz, filofobičen in aseksualen človek, to sploh poslušal? Zdelo se mi je tako nekoristno za moje življenje kot recimo predavanje o dezaktivaciji bomb. Nihče mi ni povedal, da obstaja bolečina, hujša od vseh

drugih. Nihče mi ni povedal, da na valovih te bolečine na svet prihajajo otroci. To znanje bi mi prišlo prav.

Ampak vse skupaj je bilo še dosti hujše. Spominjala se nisem niti tega, kje živijo semenčice. Na kakšen način pridejo do jajčeca. Kaj se mora zgoditi, da se vse zgodi. Nihče mi ni zagotovil, da je lahko že enkrat dovolj. Da lahko nekaj, kar se je zdelo zabavno, postane tako boleče. Nihče mi ni povedal, da seks ni igra. Ali pa so mi, pa nisem poslušala.

Niti Luca. Luca je rekel samo: »Bi poskusila?« In jaz sem rekla ja, saj je bil Luca drugačen. Ker se mi je zdel simpatičen, ker je bil njegov nasmeh lep in iskren, ker v resnici nisem vedela, v kaj sem privolila. Sanjalo se mi ni, kaj naj bi počela skupaj, ampak on je bil čudovit in z njim – tako sem mislila – ni moglo iti nič narobe. Nič se ni moglo nikoli spremeniti v pekel.

Nič.

Nikoli.

»Zdi se mi, da se je Nayara zatrapala vame. Pogovori se z njo, prosim. Nočem tega.«

Z Lucom sva čakala Nayaro pri vhodu v nakupovalno središče. Morala bi priti že pred četrto ure. Poslala nama je sporočilo: „Prihajam, počakajta me“.

»Nisi zaljubljen vanjo?« sem ga vprašala.

»Ne verjamem v ljubezen,« je odgovoril. »Vedno se konča slabo, vedno je nekdo prizadet. Rad jo imam kot prijateljico. Tako je veliko bolje. Kaj pa je? Zakaj me tako gledaš?«

»Tudi jaz mislim tako!« sem odgovorila, hkrati pa nisem mogla verjeti lastnim ušesom. »Mislila sem, da sem edina.«

Odkimal je in se nasmehnil. Lep nasmeh je imel.